

אמר רבי אבהו :

כגון אבימי ברי קיים מצות כיבוד.

חמשה בני סמכי⁽¹⁾ הוה ליה לאבימי⁽²⁾ בחיי אביו⁽³⁾, (1) י"ג סמיכי

(2) ועי"ע היימן, תולדות תנאים ואמוראים ח"א עמ' 71

(3) בכת"י חסרות שתי המילים האחרונות

(4) למשמעות האמירה 'אין אין' ראה בן יהודע

וכי הוה אתא רבי אבהו קרי אבבא,

רהיט ואזיל ופתח ליה,

ואמר : 'אין אין'⁽⁴⁾, עד דמטאי התם.

יומא חד אמר ליה : 'אשקיין מיא'.

אדאייתי ליה נמנם.

גחין קאי עליה עד דאיתער.

איסתייעא מילתיה, ודרש אבימי : 'מזמור לאסף' (תהילים עט).

רש"י

חמשה בני סמכי הוה ליה לאבימי בחיי אביו – ואפילו הכי כי הוה קרי ר' אבהו אבבא היה אבימי רץ ופותח לו ואינו מניח לאחד מבניו לילך.

אין אין – אפתח אפתח.

איסתייעא מילתא – בעודו גחין לפניו שהבין במדרש מזמור אחד שספר תהלים שלא היה מבין בו קודם לכן לדורשן. וי"מ * שמקרא זה לבדו דרש מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך וגו' קינה לאסף מיבעי ליה, ודרש כך: שאמר אסף שירה על שכינה הקדוש ברוך הוא חמתו בעלים ואבנים שצביתו, ומתוך כך הותיר פליטה בישראל. שאלמלא כך לא נשתייר משונאי ישראל שריד, וכן הוא אומר כלה ה' את חמתו וילת אש בציון (איכה 7). * איכ"ר ד, יד.

תוספות

איסתייעא מילתא – בעודו גחין לפניו שהבין ודרש מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך שלא היה מבין בו מקודם לכן ודרשן. וי"מ * שמקרא זה לבדו דרש, מזמור לאסף קינה לאסף מיבעי ליה. ודרש שאמר אסף שירה על שכינה הקדוש ברוך הוא חמתו על העלים ועל האבנים שצביתו, ומתוך כך הותיר פליטה בישראל שאלמלא כך לא נשתייר משונאי ישראל שריד ופליט. וכן הוא אומר כלה ה' את חמתו וילת אש בציון כך פירש בקונטרס.

אך יש במדרש * שאסף אמר שירה על שטבעו בארץ שעריה. משל לשפחה שהלכה לשאוב מים מן הבאר, ונפל כדה לבאר והיתה מטערת וזוכה, עד שבאתה שפחת המלך לשאוב ובידה כלי של זהב ונפל אותו כלי שם. התחילה הראשונה לשורר ואמרה עד עכשיו לא הייתי סבורה שיוציא שום אדם

כדי שהוא של חרם מן הבאר שאינו נחשב, ועכשיו מי שיוציא אותו של זהב יוציא כדי עמו. כך בני קרח שהיו בלועים כשראו שטבעו בארץ שפריה, אמרו שירה אמרו מי שיוציא השפריים יוציא גם אותנו לכך אמר אסף מזמור שהוא ממספחת קרח. * תנא דבי אליהו פ"ל.

רבנן דאגדתא

שם	זוגות (1-5)	תנאים (1-5)	אמוראי א"י (1-5)	אמוראי בבל (1-7)
רבי אבהו			3 ■	
אבימי (בריה דר' אבהו)			4 ■	

א. על מי מוטלת חובת כיבוד אב ואם

1. **מאירי שם** - אפילו היה הבן תלמיד חכם וכן שהוא גדול בשנים אין לו להקל בכבוד אב ואם דרך הערה אמרו על אבימי בנו של ר' אבהו שהיה תלמיד חכם וכן שהיה גדול בשנים עד שהיו לו חמשה בנים בעלי הוראה ואעפ"כ אמרו עליו כי הוה אתי אבהו וקרי אבבא רהיט ואזיל ואמר אין אין עד דמטי התם ופתח ליה.

2. **עקדת יצחק עה"ת שער קה** - הלא תראה מה שסופר בתלמוד מכמה מילי דחסידות שהיו נוהגים בהם כמה חכמים וחסידים אשר מעולם אנשי השם ספרנו קצתם בפרשת קדושים מי בקש זאת מידם אחר שלא נכתבו בתורה בהוייתן, אלא שמתוך תמידות העסק בתורה והירידה לסוף דעתה במצותיה ובכונותיה היו רואים בשכלם הטהור והזך שלשלימותם חוייבו המעשים ההם וקבלום עליהם למצות תוריות. וכבר הפליגו לדבר בזה בפרק קמא דקדושין בהרבה ענינים ומהרבה חכמים ובפרט במצות כבוד אב ואם אמרו: אבימי הוה ליה חמשה בני סמיכי וכי אתא אבהו קארי אבבא רהיט ואזיל פתח ליה ואמר אין אין עד דמטי התם יומא חד אמר ליה אשקיין מיא אדאייתי ליה נמנם גחין קאי עליה עד דאיתער אסתיעא מילתא ודריש "מזמור לאסף" (תהלים עט) בתריסר אפי. כי ממה שהחמירה תורה בכבודו של אב ומוראו ראה שחוייב לו לעשות לו יקר יותר באלו העליונים ממה שיעשה לזולתו הראוי לכבודו. ולזה מצא עצמו מחוייב מתורת החסידות לעשות כן והוא מה שאמר רבי אבהו אביו כשאמר כגון אבימי ברי קיים מצות כבוד לבאר שלא עשה בזה רק החיוב במצוה הזאת אלא שהענין במצות כמו הענין בצדק כי הצדיק הוא שעושה מה שכתוב בנמוס בלי תוספת וחסרון. אמנם החסיד הוא העושה כראוי בעת הצורך כמו שכתבנו בשער מ"ג ואפשר כי לזה אמרו מה דאסתיעא מלתא להודיע מה שהביאו לשלימות המעשה והוא השקידה בתורה שאפילו בשעה ההיא לא פנה לבו ממנה.

3. **מהרש"א ח"א שם - ה' בני סמכי ה"ל לאבימי בחייו כו'.** דקדק לומר דהוּו בני סמכי ובודאי הוּו ידעי לכבד אביהם ולרוץ במקומו לפתוח לאבי אביהם אבל הוא לא הניח אותם כדי שיקיים הוא בעצמו מצות כבוד אב. ועי"ל בני סמכי שהיו סמוכים על שלחן אביהם אבימי והיה בידו לצוות עליהם שיעשו מלאכתו במקומו לפתוח לאבי אביהם ולא הניח אותם וק"ל:
ועי"ע בן יהודע ד"ה כגון אבימי

4. **עיון יעקב שם - ה"ל וכו' נמנם גחין קאי עליה.** קמ"ל בזה דאע"ג דכל זה היה יכול לעשות עי"י אחד מבניו או שלוחו אפי"ה עשה בעצמו כי מצוה בו יותר מבשלוחו כדאיתא ריש פרק האיש מקדש (קידושין מא.) ואע"ג דקי"ל (שם מב:) שלוחו של אדם כמותו מ"מ הוא רק בכ"ף הדמיון מ"מ בעצמו יותר מצוה להכי קאמר אסתניע מילתא ודרש מזמור לאספ אלהים באו גוים בנחלתך ופרש"י על שכיילה הקב"ה חמתו בעצים ובאבנים וקשה ג"כ מה כילה חמתו בזה הלא אמרינן (תנחומא פ' צו סי' יד) כל העוסק בתורת עולה כאילו הקריב עולה אלא צ"ל דהוא רק בכף הדמיון ומ"מ הקרבנות יותר מצוה א"כ מצוה בו יותר מבשלוחו לכן עשה הוא הכל בעצמו:

ב. **הבנה בתורה כשכר על קיום מצות כיבוד אב ואם.** עניינו המיוחד של מזמור עט בתהילים לסוגיא זו.

1. **מאירי שם - יומא חד אמר ליה אשקין מיא אדאיתי נמנם גחין וקם עליה עד דאיתער ומה שאמרו על זה איסתייעא מלתא ודרש מזמור לאספ בתריסר אפי הוא שתמהו בו.** מזמור לאספ אלהים באו גוים בנחלתך שמו את ירושלם לעיים, אדרבה קינה לאספ מיבעי ליה. ואחד מהם הוא שאמר שירה על שכלה חמתו בעצים ואבנים שבה ולא נהרגו כלם וכדכתוב כלה י"י את חמתו ויצת אש בציון:

2. **דעת תורה, ר' ירוחם הלוי ממיר, שמות עמ' שנ -**

אלה פקודי המשכן משכן העדות (לה, כא). וברש"י: שני פעמים, רמז למקדש שנתמשכן בשני חורבנין על עוונותיהן של ישראל. הענין, כי בעוונות נעשו ישראל „בעל חוב“ גדול, ובעל חוב מוכרח בפרעון, ואין כל ויתור. אולם יש בע"ח. עשיר, ויש בע"ח עני, ולעשיר הרבה הרבה נכסים לו במה לפרוע, וכשהנוגש בא מוציאין לו לחוץ איזה חפץ שהוא והולך לו, הכלל ישראל עשירים גדולים הם, כי יש להם הרבה נכסים, נכסי דניידי ודלא נייד, בתי המקדש של ישראל נכסי בעלי ערך רב הם, והרבה עוונות נפרעו בחורבנן, וזה כעין שאמרו בגמ' (קידושין לא:) דרש אבימי מזמור לאספ (תהלים עט, א) ופירש רש"י שם: מזמור לאספ קינה לאספ מיבעי ליה ודרש כך, שאמר אספ שירה על שכיילה הקב"ה חמתו בעצים ואבנים שבביתו, ומתוך כך הותיר פליטה בישראל וכו' עיי"ש. מהסתם היו העצים ואבנים פרעון גדול, יש להם שוויות רבה מאוד. בתי המקדש הם משכנות ישראל.

3. **ריטב"א שם - אסתיעא מילתא ודרש מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך.** פירש רש"י ז"ל דקשיא ליה מזמור לאסף קינה לאסף מבעיא ליה כיון שראה שחרב בית המקדש שמח לפי שכלה השם חמתו בעצים ובאבנים, וכדדרשין התם (איכה רבה פ"ד) כלה ה' את חמתו וגו' אלמלא כלה הקדוש ברוך הוא חמתו בעצים ובאבנים לא נשתייר משונאיהן של ישראל שריד ופליט, אבל בירושלמי* דריש בענין אחר דכיון שראה אסף שהיה מבני קרח שטבעו לארץ שערי בית המקדש שמח ואמר מי שעתיד להעלות שערים אלו עתיד להעלות אבי אבא**, משל לבת עניים שהיתה דולה מים מן הבור בדלי של עץ ונפל הדלי בבור והיתה בוכה באה בת המלך לדלות בדלי של זהב ונפל בבור כיון שראתה בת עניים שמחה אמרה מי שיעלה דלי של בת המלך יעלה שלי.

* עיין ריטב"א מהדורת מוסה"ק הערה 786. ** וראה שם הערה 787.

4. **ר' צדוק הכהן מלובלין, פרי צדיק א', קדושת שבת מאמר ז - ובאותן דברות*** נאמר טוב אצל כיבוד אב ואם, למען ייטב לך. ובודאי הך ייטיב היינו השגת דברי תורה שנקרא טוב שזוכין על ידי כיבוד אב ואם כמו שאמרו (קידושין ל"א ב) באבימי דעל ידי מצות כיבוד אב אסתיעא מילתא ודרש מזמור לאסף. שהשיג הסוד מה שאומרים מזמור על החורבן שעל ידי החורבן והגלות וסילוק השכינה זכו להשגת האור כי טוב דתורה שבעל פה שזהו מזמור ושירה כמו שאמרו (ערכין י"א א) איזהו עבודה שבשמחה וטוב לב זו שירה... וזהו למען ייטב שבא מכיבוד אב ואם דעל ידי הכבוד שמכבד למי שראוי לכבד הוא זוכה גם כן לכבוד כמו שאמרו (אבות ד', א') איזהו מכובד המכבד את הבריות. ואין כבוד אלא תורה דכבוד חכמים ינחלו, והיינו על ידי חכמת תורה שבעל פה כמו שאמרו (שמות רבה ל"ח, ה') דלא מצינו כבוד עד יעבץ שכתוב בו ויהי נכבד על ידי שריבץ תורה. והוא עתניאל שלכד קרית ספר ראש למחדשים ומפלפלים בתורה שבעל פה. ורש"י כתב (תענית ד'. ד"ה וכתב) שהיה על ידי השראת רוח הקודש. והיינו רוח הקודש של החכמים לכוון האמת דהלכה למשה מסיני על ידי פלפולו. ועל כן בשכר כיבוד אב ואם זוכה להשגת חכמה דתורה שבעל פה שעל ידי זה יזכה גם הוא לכבוד :

* פר' ואתחנן.

5. **בן יהוידע שם ד"ה אסתיעא - נראה לי בס"ד שייכות לדרשא זו כאן על פי מה** שכתבו התוספות בשם המדרש דחרבן בית המקדש היה טובה לבני קרח כי על ידי שטבעו השערים אחזו בהם כדי לעלות עמהם לעתיד ולכך אמרו שירה בטביעת השערים ולכן אסף שהיה מבניהם אמר מזמור על חרבן בית המקדש עד כאן. וקשא בשלמא קרח ובניו שהם עצמן עומדים בצרה גדולה לכן כשראו שצמחה להם טובה בטביעת השערים אמרו שירה אך אסף דאינו עומד בצרה זו של אבותיו איך מלאו לבו לומר 'מזמור', ו'קינה' מבעי ליה!

אך התשובה לזה כי אסף היה כבוד אבותיו חביב ואהוב לו מאד ובאמת אמרו (בראשית רבה נה, ח) גדולה אהבה שמקלקלת את השורה, לכן אמר שירה גם לעת

כזאת שלא היה מן הראוי לאומרה דחביבה ליה טובת אבותיו וכבודן ולכן עתה שהיה אבימי עוסק בכבוד אביו אסתייעא מלתא ודריש הכתובים של מזמור שאמרו אסף בשביל כבוד אבותיו וטובתם.

ועוד נראה לי בס"ד על פי הטעם דאיתא במדרש מה שאמר אסף מזמור בחרבן בית המקדש מפני שראה טובתו יתברך עם ישראל ששפך חמתו על עצים ואבנים ולא לכלותם ואמרו במדרש על זה משל לאב עם בנו שאהב אותו עיין שם ולכן בשביל שהראה אבימי עתה אהבתו עם אביו דהוה גחין קאי ליה עד דאתער לכך זכה לדרוש במזמור זה דאסף המדבר בעד אהבה שיש בין האב הוא הקדוש ברוך הוא ובין הבן שהם ישראל.

6. **מהרש"א ח"א שם - אסתעיא מלתא ודרש אבימי מזמור לאסף כו'.** לפי התוס' ניחא משום דקיים אבימי מצות כבוד אב זכה להך דרשא שדרש שאמר אסף מזמור משום כבוד בית אבותיו הבלועים שיעלו עם השערים בב"י :

ע"ע ילקוט הגרשוני שם ד"ה אמר רבי אבהו

7. **חיד"א, מראית עין שם - אסתעיא ליה מילתא ודריש מזמור לאסף.** התוס' כתבו דאמרו במדרש מי שיעלה את השערים יעלה את אבא ע"ש באורך ואני בעניי בנחל אשכול על פי טבעו בארץ שעריה כתבתי על מדרש הזה בסייעתא דשמיא לך נא ראה : ועדיין צריכין אנו למודע"י דכפי הש"ס אבימי כי קאים ובידו קותון של מים לתת לאביו אשר מים שאל ונתנמנם דורש הן לה לדרשה זו. ומה יחס יש לדרשה זו עם כבוד אב ואם דעסיק ביה ואיך בשביל כבוד אבא יעיר און לזה :

ויתכן למצוא הפתח כי הנה עלה בלבו כי הוא מתכשר במצות כבוד אב ואם בחשק וזריזות לעשות נחת רוח ליוצרו וזה חשוב לפניו יתברך ומעין דוגמא השערים שחלקו כבוד לארון זכו שלא נמסרו ביד אויב. ואפשר דבעבור דבני קרח חלקו כבוד למשה רבינו ע"ה כמו שאמרו רז"ל היתה התחלת הצלתם ונמשך זכות זה להציל אביהם. וזה רמז שהשערים הלכו ביד קרח כמ"ש באגדה והבאתיו שם על שפ"ת הנחל. לרמז שבשביל שהשערים חלקו כבוד לארון עתידין לעלות. וגם בעבור שבני חלקו כבוד למשה רבינו ע"ה וברא מזכי אבא וגם הוא אחרי רדתו אומר משה אמת ותורתו אמת כמ"ש בש"ס בזכות זה עלה. וז"ש מי שיעלה השערים בשביל כבוד שעשינו למשה וגם כי הוא אומר משה אמת. ונמצא כי בצד מה בהיותו עוסק בכבוד אביו בא לדעתו כי יש נחת רוח לה' בזה דאפילו לשערים שחלקו כבוד לארון לא קפח שכרן ומזה בא לדרוש מזמור לאסף שאמרו מי שיעלה את השערים כמדובר :

וע"ע בדרשותיו על התורה ראש דוד פר' דברים

8. **המקנה שם - גמ' אסתעיא מילתא ודרש אבימי מזמור לאסף.** יש לפרש משום דהוי קשי' ליה מה שביטל תורה משום כבוד אביו הא אמרינן בסוף מגילה גדול ת"ת יותר מכיבוד אב ואם כדיליף התם מיעקב שלא נענש על ששימש י"ד שנה בבית עבר. אלא שיש לחלק בין כיבוד למורא כמ"ש לעיל דהא דאמר איזהו כיבוד מאכילו ומשקהו היינו דוקא כשלא צוה לו אביו אבל אם אמר לו השקיני זה הוי בכלל מורא דאמר שם

דלא יעבור על דבריו. ויש לומר דדוקא ביעקב שהי' רק מצות כיבוד לחוד שלא הי' אצל אביו כדי לכבדו בזה אמרו דת"ת עדיף מיני' אבל אם אמר לו אביו השקיני מים י"ל דמורא עדיפא מת"ת. וראה עוד שוואב, מעיין בית השואבה פר' יתרו כ, יב.

9. **אהלי יעקב, הוסיאטין, פרשת מטות - מסופר בקידושין (לא:)** אבימי בר ר' אבהו היה מקיים כבוד אב בהצטיינות. יומא חד אמר ליה אשקיין מיא, אדאייתי ליה נמנס גחין קאי עליה עד דאיתער איסתייעא מילתא ודרש אבימי מזמור לאסף, ובתוס' שם (ד"ה איסתייעא) מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך, קינה לאסף מיבעי ליה. אך יש במדרש: משל לשפחה שהלכה לשאוב מים ונפל כדה אל הבאר והיתה מצטערת ובוכה, וקרה מקרה שגם כדה של בת המלך נפל והתחילה לשורר, ואמרה את כד הזהב של בת המלך בוודאי יוציאו ויוציאו גם את שלי. "באו גוים בנחלתך", נחלה משותפת לנו אנו וה', וא"כ בודאי נושע.

הועדה שאנגליה שלחה לארץ ישראל הציעה תכנית של חלוקת הארץ, והציבה לנו גבולות חדשים ירושלים נשארה מחוץ לגבול, וכל הנגב וחלק גדול מן המזרח נשארו מחוץ לגבול. תשובתנו היא: רשעים, כבר קדמוכם. גבולות הארץ כבר נקבעה בפרשת מסעי, ואיתא במ"ר בפרשת השבוע (במדב"ר כג, ז) אמר הקב"ה למשה הן הארץ חביבה עלי שנאמר (דברים יא, יב) ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד, וישראל חביבין עלי שנאמר (שם ז, ח) כי מאהבת ה' אתכם, אמר הקב"ה אני אכניס את ישראל שחביבין עלי אל הארץ שחביבה עלי (ועי' ילקוט חבקוק ג, תקסג, עמוד וימודד ארץ). ואם בעונינו באו הבבלים בימי הבית הראשון והרומאים בימי בית השני והגלגול, הנה האומות האלה כבר אבדו, וישראל קיים לעולם. וגם אלה אלה אשר שמים עכשיו מכשולים על דרכנו ומתעתדים לגזול את ארצנו, אחריתם עדי אובד, וישראל קיים לעד, וסוף סוף ירשו ארץ כאשר הובטחו מאת הקב"ה (דברים לב, מג) ונקם ישיב לצריו.

ג. פרק אחר מפרקי אסף

1. **פני יהושע שם -** ולא היינו מזמור ע"ט שכתבו רש"י ותוספות אלא מזמור ע"ג שהן תחילת דבריו של אסף שאמר ואני כמעט נטיו רגלי כי קנאתי בהוללים וגומר הנה אלה רשעים וכל המזמור שהיה מצטער מאד על אריכות הגלות כדכתיב נמי עד אבא אל מקדשי אל אבינה לאחריתם וכמעט רוב מזמורי אסף בספר שני הכל על אריכות הגלות האחרון ביד בני עשו ומסיים שם באותו המזמור בעצתך תנחני ואחר כבוד תקחני ואיתא במדרש אמר ר' יהודה בן בתירה בעצת תורה תנחני ואחר כבוד תקחני כבוד גדול שכיבד עשו את הוריו שאתה עתיד לעלותינו, רב הונא בשם רבי נחוניא איחר כבודו של יעקב בעוה"ז בשביל כיבוד גדול שכיבד עשו את הוריו ע"ש בילקוט עוד באריכות והיינו ממש כעין עובדא דאבימי מצינן נמי בעשו שקם על אביו והיה מאכילו ומשקהו תמיד וא"כ בהאי מילתא מסתייע מילתא דאבימי שהבין במזמור פסוקי אסף והיינו נמי דכתיב מזמור לאסף דכיון שלא מצינו לעשו אלא מצוה זו מכבוד ניתן לו שלוחה כ"כ בעוה"ז ומהן אתה למד מתן שכרן של צדיקים בעוה"ז ובעוה"ב והיינו דסיים במדרש על ואחר כבוד תקחני שאתה עתיד לעלותינו, כן נראה לי נכון וברור בעזה"י לולי דרש"י ותוס' כתבו

בענין אחר דקאי על מזמור ע"ט, ואף דלפי מה שכתבתי נתישב ג"כ על מזמור ע"ט אלא
דנראה לי עיקר דעיקר הדרש אתחילת מזמורי אסף קאי ואפשר דה"ה לכולהו דאיירי
בהאי ענינא דוק ותשכח ואולי מקום הניחו לי מן השמים בזה.
וע"ע ילקוט הגרשוני שם ד"ה שוב ראיתי. מרגליות, ניצוצי אור עמ' סה. אוצר מפרשי התלמוד קידושין ב
עמ' תפז הערה 5.

ש"י עגנון, אלו ואלו - כיבוד אב

מעשה באדם אחד בארץ אשכנז שהלך הוא וחמישה בניו ליריד למכור סחורה. מכרו את סחורתם יפה יפה וראו שכר טוב. בלילה במלון עשה אביהם של בנים סעודה גדולה לו ולבניו בדגים מלוחים ובדגים כבושים ובצנזן ובבצלים ובקישואים הבאים בחומץ ובשאר דברים שמרבים את התיאבון. משאכלו ושתו וברכו עלו על מיטתם. כרכו עצמם בשמיכות חמות ועצמו עיניהם לישון. נטרפה שנתו של אבא מחמת צימאון שכן דרך המלוחים והכבושים שמביאים את הצימאון. אמו לו לבנו הגדול צמא אני, השקני מים. נתרשל בנו של אבא לעמוד ממטתו החמה, שאותו לילה ליל טבת היה שהגוף נהנה מהמטה, כל שכן אחר סעודה, כל שכן שהיה שוכב בבית אפל באכסניה של נוכרים. אמר להם לאחיו אבינו צמא ומבקש מים. הרי שמצוה גדולה היא להביא לו מים. נמכור את המצוה למי שיתן יותר ונעשה לו סעודה בדמיה. זקף עצמו קצת על מיטתו והכריז כדרך מוכרי מצוות בבתי כנסיות קודם הוצאת הספר קרא בקול ובנעימה, הבאת כוס מים לאבא, הבאת כוס מים לאבא, גילדון ומחצה גילדון ומחצה. מי כאן נותן יותר? אין כאן מי שנותן יותר? נענה אחיו אחר ואמר שני גילדונים. קרא בנו הגדול של אבא בנעימה שני גילדונים כוס מים לאבא, מים קרים לאבא. מי כאן שנותן יותר? נענה אחיו אחר ואמר שני גילדונים ומחצה. חזר בנו הגדול של אבא וקרא שני גילדונים ומחצה, כוס מים לאבינו. אין כאן מי שנותן יותר? נענה אחיו רביעי ואמר שלושה גילדונים אני נותן. חזר בנו הגדול של אבא וקרא שלושה גילדונים כוס מים צוננים לאבא. מים קרים לנפש עיפה. מי כאן נותן יותר? אין כאן נותן יותר? היה שם בן זקוניו של אבא. נצטער בלבו שמצות כיבוד אב קלה בעיניהם של אחיו כל כך שממעייטים בדמיה כאילו היא מצוה כשאר המצוות, שלבם של בני אדם גס בהן. הוציא ראשו מן הכר ושאג כארי: ואני נותן חצי רייכשטאל"ר. נפלה המצוה בידיו של בן זקוניו של אבא מפני שכיבד את אביו יותר משאר אחיו. טפח לו אחיו הבכור על מקום שטפח ובירכו בברכת מי שברך ואמר לו: זכה במצוותך אחינו, זכה במצוותך אחינו. אמר בן זקוניו של אבא: מצוה זו עלתה לי בדמים מרובים, אכבד בה את אבא, שאבא אדם כשר ושמח במצוות. מיד קרא לאביו ואמר לו: אבא הריני מכבד אותך במצוה זו. הפך בנו הגדול של אבא את פניו לכותל ונתכסה בשמיכתו החמה וקרא לעמוד. כשם שקרא הוא כך קראו כל אחיו. לא הספיקו להכפיל עד שנפלה עליהם שינה ונתנמנמו. עד שנשמע קול נחירתם מסוף הבית ועד סופו. ואביהם של בנים, אם לא מת באותו לילה מצמאון זכה ונשתתף בסעודת הבנים שעשו במעות שבאו להם ממכירת המצוה.